

enten ved offentlig Bekendtgørelse eller ved Paatrykning paa Varens Indpakning at meddele Ting, som man ved ere urigtige, og derved søge at narre den Køber, som i Tro til de Meddelelser, der derved gives ham, foretager sit Indkøb.

De næste tre Paragraffer søge at komme den personlig uhæderlige Konkurrence til Livs. Det drejer sig om urigtige Meddelelser om en Konkurrent, falske Meddelelser om en Chef eller Røben af Driftshemmeligheder og om Straffe for enten at modtage eller tilsige Gaver, som krænke Tjenesteforholdet; herved sigtes altsaa til Bestikkelser. Jeg mener, at disse to Rækker Bestemmelser absolut ere et Gode.

Derefter kommer en Række Bestemmelser, af hvilke jeg gerne vil pointere et Par.

I § 10 bestemmes, at Sæsonalg og Opgørelsessalg kun maa ske to Gange om Aaret og med en vis Begrænsning af deres Varighed. Jeg vil ærligt sige, at da jeg først læste Udkastet igennem, var det et af de Punkter, jeg undrede mig mest over, men det har interesseret mig at se, at netop dette vinder ganske overordentlig Tilslutning ude omkring. Jeg har ladet foretage en Undersøgelse af, hvorledes en nogenlunde tilsvarende Lov, som man har haft i Tyskland i nogen Tid, har virket der. Sekretærerne for Handelskamrene i Dresden og Berlin have udtalt megen Tilfredshed med Loven i dens Hælfed, og ganske særlig netop med denne Bestemmelse. I Dresden havde Handelskamret sammenkaldt et Møde af de handlende, hvor disse have udtalt sig meget stærkt for denne Bestemmelse. Nægtes kan det jo ikke, at det, som man i gamle Dage kaldte Udsalg, har for en stor Del af Handelsstanden, ganske særlig Manufakturhandlere og Detaillister, haft stor Betydning derved, at man paa den Tid af Aaret, hvor Sæsonen hørte op, eller man havde gjort sit Lager op, kunde udsortere de Varer, man vilde af med, sælge dem til en Underpris og altsaa udbyde dem i Udsalg, saa at Folk kunde vide, at det virkelig var et Udsalg. Men der er jo nu, som sikkert alle bekendt, Folk, som holde Udsalg hele Aaret og derved bibringe Publikum Mistillid til de virkelige Udsalg. Jeg fremhæver dette, fordi det har interesseret mig at se, at man i Tyskland har holdt ganske særlig paa denne Bestemmelser Gavnighed.

§ 11 indeholder en Bestemmelse om, at naar en Fabrikant sælger en Vare, der

f. Eks. paa sin Indpakning eller paa anden Maade er betegnet som værende til en fast Salgspris, er det ikke tilladt offentlig at bekendtgøre, at man sælger denne Vare til en billigere Pris end den, der er fastsat. Forslaget vil maaske se lidt underligt ud for Folk, der ikke ere kendte med Handelsforhold, men i uhyre mange Brancher har det en overordentlig stor Betydning for Fabrikanten at have en fikseret Pris, hvorved han kan sikre Mellemlænderne en Avance, og hvorefter Køberne virkelig vide, at Varens Pris er den og den. Det er jævnlig sket, at Folk have averteret en saadan Vare med fast Pris til en billigere Pris, end den sælges for i andre Butikker, men naar Kunderne saa komme for at købe den, svares der: Vi havde Varen i Formiddags, nu er den desværre udsolgt, men her er en anden Vare, De kan faa i Stedet. I Virkeligheden er det falsk Reklame.

Efter § 14 er Tilgift udover 10 pCt. forbudt. Ogsaa hertil vil jeg gerne knytte nogle forklarende Ord. Der er ved denne Bestemmelse sigtet til Forretninger, som sikkert alle kende, hvor f. Eks. en Kaffehandler udbyder sin Kaffe med den Bestemmelse, at naar Kunden har købt $\frac{1}{2}$ Pd. Kaffe, faar han en flad Tallerken, og efter det næste halve Pund en dyb og efter det tredje halve Pund en Kaffekop. Naar en Husmoder paa den Maade har faaet 1 eller 2 Tallerkener, synes hun uvilkaarligt, at Stellet maa suppleres, og derved knyttes hun til Forretningen. Jeg vil slet ikke tale om de Forretninger, der avertere, at naar man køber $\frac{1}{2}$ Pd. Kaffe, faar man et helt Pund Chokolade i Tilgift eller lignende, og hvor der selvfølgelig altid bag den Bemærkning, der kan synes saa lokkende, i Virkeligheden ligger helt andre Momenter. Man har faktisk set, at den Slags Forretninger, hvad man skulde tro var en ren Umulighed, i Virkeligheden give et ganske fortrinligt Overskud. De ere til stor Skade for Konkurrenter og Naboer, der ikke ville ind paa at handle paa den Maade.

Endelig bestemmes det i § 16, at Straffefølgelsen ikke skal være offentlig. Man vil derved undgaa det saakaldte Posekigeri. Man vil ikke mere end nødvendigt blande Politiet ind i den almindelige Forretningssang. Men der er tillige her den Bestemmelse, at Organisationerne kunne bemyndiges til at optræde som Klager. Jeg tillægger denne Bestemmelse en ganske overordentlig stor Betydning. Man undgaar derved ikke alene det ret